

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΠΤΑ

Βασίλειος Φ. Δρόλιας

Θα μπορούσα να ορίσω ακριβώς την ημέρα που ανακάλυψα πως μου άρεσαν τα νεκροταφεία. Ήταν Μάρτιος, ήμουν δεκαεννιά χρονών και έψαχνα για καθαρά πολιτικούς λόγους τον τάφο του Μαρξ στο νεκροταφείο του Χάιγκεντ. Το πως μια 'θρησκεία' μετατρέπεται έναν έφηβο στο πρώτο ταξίδι έξω από την χώρα του σε έναν προσκυνητή ενός τάφου είναι μάλλον τμήμα μιας διαδικασίας που έχει σκοπό την ωρίμανσή του μα και την υιοθεσία μια συλλογιστικής που θα τον ακολουθεί, ίδια και απaráλλαχτη, για το υπόλοιπο της ζωής του. Για μένα ήταν κάτι που έγινε εντελώς τυχαία σαν μια πράξη χωρίς νόημα, η οποία με ψυχαναγκαστικό τρόπο έπρεπε να γίνει σε εκείνο το ταξίδι. Όπως ακριβώς και έγινε. Στο ηλιόλουστο, λασπωμένο ψύχος του νεκροταφείου θυμάμαι πως στάθηκα αμήχανα μπροστά στην συνοφρυωμένη προτομή, ένιωσα σαν ηλίθιος διαβάζοντας την επιγραφή μπροστά στο γκρίζο μάρμαρο και ύστερα από ελάχιστα δευτερόλεπτα γύρισα την πλάτη στον παραλληλεπίπεδο όγκο για να ανέβω την μικρή ανηφόρα που μ' αντίκριζε. Λίγα μέτρα από εκεί, στην άκρη του τοίχου που σκέπαζε με μια χαμηλή σκιά το απόγευμα του λόφου, ήταν ακουμπισμένα μια σειρά από μαραμένα στεφάνια μπροστά από έναν φρεσκοσκαμένο χωμάτινο τάφο, που από μακριά διέκρινε ένα χαρτόνι με το όνομα και τις ημερομηνίες γέννησης και θανάτου του νεκρού. Ήταν ίσως παράδοξο μα η επιγραφή με τράβηξε και προχώρησα προς τα εκεί για να διαβάσω το – ξεχασμένο πια – όνομα, μια ημερομηνία θανάτου που ήταν μόλις τρεις μέρες από την ημέρα εκείνη και μια ημερομηνία γέννησης που η τύχη και η σύμπτωση το έφερε να ήταν η ίδια ακριβώς με την δικιά μου. Φυσικά δεν μπορώ σήμερα να ξέρω τι θα ένιωθα τότε αν η ημερομηνία αυτή ήταν διαφορετική, όμως πιστεύω πως δεν ήταν αυτό το τυχαίο γεγονός που μου έδωσε αυτήν την έλξη προς τα νεκροταφεία. Ήταν η περίεργη σύνδεση του μνημείου με την πραγματικότητα, η σύνδεση του παρελθόντος με ένα παρόν τόσο δραματικό, η ζωντάνια ενός χώρου που είναι αποκλειστικά συνδεδεμένος με τον θάνατο. Όλα ήταν τόσο παράδοξα ζωντανά, πολύ πιο ζωντανά από την νεκρική στασιμότητα που έχει ένα μουσείο ή ένα μνημείο ανάστασης όπως, υποτίθεται πως είναι, μια εκκλησία. Απ' την μέρα εκείνη έχω κάνει αμέτρητους περιπάτους ανάμεσα σε χιλιάδες μνήματα σε εκατοντάδες νεκροταφεία σε δεκάδες χώρες αυτής της Γης αναζητώντας αυτή τη ζωντάνια πίσω από τους πέτρινους σταυρούς και τις μαρμάρινες επιγραφές που αράδιαζαν στη συνείδησή μου δεκάδες ιστορίες, πραγματικές και ψεύτικες, που θα μπορούσαν να ίσχυαν για όλους όσους κρύβονταν πια από το πρόσωπο της γης.

Αυτός ήταν σίγουρα κι ο λόγος που στο άκουσμα της διήγησής του από το διπλανό τραπέζι εκείνο το βράδυ, λίγους μήνες πριν από σήμερα φάνηκα να μαγνητίζομαι από τα λόγια του και να αφαίρεσα κάθε άλλη σημασία και κάθε άλλη προσοχή από όλα τα

υπόλοιπα που συνέβαιναν γύρω μου. Εκείνον τον ήξερα, τον είχα δει πολλές φορές σαν τμήμα της παρέας των κοριτσιών, όμως δεν είχα δώσει μεγάλη προσοχή επάνω του πριν από εκείνο το βράδυ. Ίσως να έφταιγε η εκνευριστική του φωνή, ίσως και η έπαρση που κρατούσε στο πρόσωπο και την επικοινωνία του με τους γύρω, ειδικά με τις γυναίκες της παρέας. Δεν ήξερα ποιος ή ποια τον είχε πρωτοπροσκαλέσει στην παρέα, μα ξαφνικά, από ένα σημείο και έπειτα, τον θυμάμαι να είναι σχεδόν μόνιμα εκεί, πάντα στο διπλανό από εμένα τραπέζι και πάντα με το ίδιο ύφος του ανθρώπου που τα ξέρει όλα. Αλλά ίσως και να τα ήξερε...

Συνήθως μιλούσε εκείνος και εκείνες τον άκουγαν. Συνήθως στο άκουσμα των προτάσεων του εκείνες κρεμόταν από τα χείλη του υπνωτισμένες. Εγώ απορούσα, αλλά δεν μπορείς να εξηγήσεις τα ανεξήγητα. Τα λόγια του διέκοπταν τα γελάκια και τα χάχανα που ήξερα – ή ήθελα να πιστεύω - πως δεν είχαν ουσιαστική αιτία, αλλά ήταν κι αυτά μια ένδειξη της κυριαρχίας του επάνω τους. Κι όσο και αν ήταν απωθητική η παρουσία του για μένα τόσο πιο ευχάριστη και σημαντική ήταν για εκείνες.

Ένα βράδυ, καθώς οδηγούσα την Σάρα στο σπίτι της, πίσω από ένα πλέγμα σιωπής που σκέπαζε μια ελαφριά τζαζ μουσική, κι αφού βεβαιώθηκα πως ήταν στην κατάλληλη κατάσταση ευφορίας για να μην αντιδράσει άσχημα δεν άντεξα και την ρώτησα. “Γιατί αυτός; Τι βρίσκετε όλες σας τόσο ενδιαφέρον στα λόγια του που κολλάτε πάνω του; Γιατί η παρουσία του σας αποκόβει τόσο από όλους μας τους υπόλοιπους στην παρέα και σας κάνει τόσο διαφορετικές από αυτό που πραγματικά είσαστε;” Η απάντηση που πήρα ήταν τόσο ακαταλαβίστικη που δεν άφηνε περιθώρια άλλης ερώτησης. Κάποια πράγματα είναι έτσι γιατί μόνο “έτσι” μπορούν να είναι. Η όποια τους εξήγηση με λόγια είναι καταδικασμένη να φέρει περισσότερη σύγχυση και η ορθολογιστική τους υπόσταση διαλύεται στο χώρο – ή είναι τελικά εντελώς ανύπαρκτη. Συνεχίσαμε το υπόλοιπο της οδήγησης σιωπηλά όπως και είχαμε ξεκινήσει μια που τελικά τίποτε δεν θα μπορούσε να υπάρξει κάτι κοινό για μενα και για κείνη. Κι αν εκείνος δεν ήταν η αιτία για να φανεί αυτό σίγουρα θα βρισκόταν κάτι άλλο...

Όμως, εκείνη την μέρα έμεινα και γω να τον ακούω από το διπλανό τραπέζι σαν ξεκίνησε να μιλάει μόνο και μόνο γιατί κατάλαβα πως το θέμα στηριζόταν πάνω και στις δικές μου ιδιαίτερες προτιμήσεις. Καθισμένος, ξαπλωμένος σχεδόν στην πολυθρόνα μα παρόλα αυτά ένα κεφάλι ψηλότερος από όλους μας και με την φωνή του κάποια ντεσιμπέλ πάνω από των υπολοίπων μου επέτρεπε να ξεχωρίζω ένα ένα τα λόγια του σχεδόν απ' την

αρχή. Έτσι παράτησα την συμμετοχή στην δική μου παρέα και αφέθηκα να ενταχθώ στην δική του.

“...τελικά μπορώ και εγώ να το επιβεβαιώσω. Θέλω όμως να μου υποσχεθείτε πως τα λόγια μου αυτά δεν θα ξεφύγουν μακρύτερα από αυτό εδώ το τραπέζι. Βλέπετε όλη η ιστορία που σας διηγούμαι φαίνεται πως κρύβει ένα μεγάλο μυστικό που μπορεί να είναι πραγματικό ή ψεύτικο όμως η όποια επιτυχία του στηριζόταν ακριβώς σε αυτήν την περιορισμένη σχετικά διάχυσή του στον χώρο που εξασφάλιζε κάτι παραπάνω από την απλή επιτυχία. Εξασφαλίζει μια δυναμική ισορροπία στον χώρο και τον χρόνο. Γιατί φανταστείτε να ήταν όλοι οι συγγραφείς καλοί και γεμάτοι έμπνευση τι θα γινόταν; Θα ήταν μια καταστροφή για το βιβλίο, όπως θα ήταν καταστροφή για μια πόλη να είχε μόνο όμορφους ανθρώπους. Οι άσχημοι, οι κακοί συγγραφείς, ορίζουν στην ουσία την σημασία των καλύτερων. Χωρίς αυτούς όλα θα ήταν ισοπεδωμένα και όλα θα ήταν αντί για όμορφα πολύ άσχημα. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε;

Θα μπορούσατε να με ρωτήσετε εγώ πως έμαθα το μυστικό. Θα καταλάβετε στην συνέχεια. Ίσως να ήταν η τύχη που με έριξε πάνω στην γνώση αυτή, όμως ίσως τελικά η τύχη να είναι απλώς η επιστήμη που δεν μπορούμε να καταλάβουμε.

Όλα ξεκίνησαν σαν ήμουν μονάχα είκοσι χρονών και μαζί με έναν φίλο και μια φίλη είχαμε αποφασίσει να γυρίσουμε τον κόσμο με τα πόδια, ή αν όχι μόνο με τα πόδια τέλος πάντων με οποιονδήποτε φθηνό τρόπο μεταφοράς. Είναι λίγο σαν αυτό που όλοι θέλουν να κάνουν με την ενηλικίωσή τους όμως λίγοι τολμούν να το προγραμματίσουν κι ακόμη πιο λίγοι τολμούν να το κάνουν. Είμαστε φαίνεται όλοι μας δειλοί από την φύση μας και ο απογαλακτισμός μαζί με την αδράνεια της οικογενειακής άνεσης είναι δύσκολο να υπερνικηθούν.

Εκείνο το ταξίδι όμως για μένα έπρεπε να γίνει πάση Θυσία και γι' αυτό έγινε, με καταλαβαίνετε; Όχι γιατί εγώ ο ίδιος δεν φοβόμουν τον απογαλακτισμό, αλλά ίσως γιατί είχα περισσότερα πράγματα που με έδιωχναν από το σπίτι από όσα ήταν αυτά που με κρατούσαν. Ο κόσμος ήταν δικός μου μα μόνο γιατί δεν είχα άλλη επιλογή από αυτόν. Αυτό όμως είναι μια άλλη μεγάλη ιστορία που θα σας διηγηθώ κάποια

άλλη φορά.

Οι συνθήκες του ταξιδιού δεν ήταν οι καλύτερες. Τι ξέραμε άλλωστε και οι τρεις μας από μετακινήσεις και από τέτοια νομαδική ζωή. Το μαθαίναμε καθώς προχωρούσαμε και κάθε μέρα ήταν ένα διαφορετικό μάθημα και για τους τρεις μας. Θα ήταν ωραίο να μπορούσα να σας πω για κάποιου άλλου είδους ενδιαφέρον σε αυτό το ταξίδι, το βλέπω άλλωστε στα μάτια σας πως το ζητάτε να το βρείτε από τη φύση των συνταξιδιωτών μου, όμως Θα σας απογοητεύσω εντελώς και απόλυτα. Κι αυτό είναι μια άλλη ιστορία και ίσως κάποια μέρα μπορέσω να αντέξω το παρελθόν τόσο ώστε να σας την πω.

Πάντως μπορεί να ήμασταν τρεις όμως ο καθένας μας ήταν εντελώς ανεξάρτητος σ' αυτό το ταξίδι και πολλές ήταν οι μέρες που εγκατεστημένοι σε ένα χώρο, σε κάποιο μικρό ξενοδοχείο ή σε κάποια φτωχική πανσιόν, χωριζόμασταν για να ακολουθήσει ο καθένας μας τα δικά του ενδιαφέροντα για να συναντηθούμε και οι τρεις το βράδυ ή την επόμενη μέρα και συγκρίνουμε παραστάσεις και ιδέες, ή απλώς να σιωπήσουμε για να χωνέψουμε τα γεγονότα και τις εικόνες της ημέρας του καθενός. Κι ίσως όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα που σας διηγούμαι αυτό ήταν και το ευεργετικό για μένα.

Εκείνο το πρωινό ακολούθησα μια διαδρομή κατά μήκος ενός χαλασμένου δρόμου που μες στο ψιλόβροχο δεν διέσχιζε κανένας άλλος εκτός από μένα. Μπορεί να ήταν σαν μια τυχαία επαρχιακή σκηνή όμως ξαφνικά ένιωσα να βρίσκομαι σε ένα περίεργο όνειρο, σαν όλα όσα συνέβαιναν γύρω μου να μην ήταν πραγματικά και σαν να ήταν δημιουργήματα του μυαλού μου. Ήταν σαν με ένα σολιψιστικό τρόπο να ήμουν Εγώ που δημιουργούσα σε κάθε βήμα μου το χρώμα κάτω από τα πόδια μου, σαν να δημιουργούσα σε κάθε αναπνοή τον αέρα που με περιέβαλε σαν κάθε σταγόνα που με άγγιζε να ήταν μια δική μου δημιουργία από μόνη της που ήταν η άκρη από έναν πολύ μεγαλύτερο και κρυμμένο κόσμο που μονάχα η άκρη του παχόβουνου ήταν το αίσθημα της κάθε σταγόνας στο πρόσωπό μου.”

Δεν θα ασχοληθώ με τις διακοπές που είχε η ιστορία του. Καμιά διήγηση του δεν ήταν μια συνέχεια χωρίς ηλίθιες διακοπές χωρίς νόημα από την αυλή που τον παρακολουθούσε.

Δεν θα άξιζε όμως να αναφέρω ούτε μία από αυτές τις διακοπές μια που ήταν άχρηστες όπως και τα υπόλοιπα αυτιά που συμμετείχαν στο άκουσμα της ιστορίας. Η ιστορία του αυτή είχε μονάχα έναν ακροατή, εμένα, και σαν έγω βρισκόμουν στο διπλανό τραπέζι δεν θα μπορούσα να συμμετέχω στην διακοπή της ούτε για μια φορά. Κι αυτή η έλλειψη δικών μου διακοπών στην ανάπτυξη της ιστορίας είναι αυτή που περιγράφω εδώ σ' αυτό το κείμενο με την συνεχόμενη ροή που είχαν τα λόγια του στα δικά μου αυτιά.

“Κάτω από αυτό το περίεργο αίσθημα ανακάλυψα την κουκκίδα στον ορίζοντα που συνεχώς αύξαινε σε μέγεθος, ώσπου κατάφερα να ξεχωρίσω κάποια στιγμή πως επρόκειτο για ένα μικρό λευκό εκκλησάκι σαν αυτά που είναι διάσπαρτα στην ύπαιθρο που είναι όλα ίδια μα και όλα τόσο διαφορετικά, που φαντάζουν σαν να περιγράφουν το καθένα μια δική του ιστορία με δεκάδες λεπτομέρειες που από μακριά δεν ξεχωρίζονται μα που από κοντά αναπτύσσουν κάτι από το παρελθόν της περιοχής και το παρελθόν των ανθρώπων που χάηθηκε και που δεν πρόκειται να επανέλθει ποτέ. Τουλάχιστον με τον τρόπο που υπήρχε τότε. Με καταλαβαίνετε; Ένωσα σαν αυτό το εκκλησάκι να ήταν η μοναδική οντότητα που δεν ήταν κατασκευασμένη από εμένα και αυτό ήταν αρκετό για να με τραβήξει η εικόνα του στον ορίζοντα για να το δω από κοντά. Έτσι βγήκα από το δρόμο μου και ξεκίνησα την πορεία μου προς αυτό.

Καθώς πλησίαζα και μεγάλωνε η στερεά γωνία του στα μάτια μου, ξεκίνησα να ξεχωρίζω μια μια τις γκριζόασπρες πέτρες του και την πετρόχτιστη σκεπή, σε μια κλίση που θύμιζε πιο βόρειες περιοχές που θέλουν να αποφύγουν το χιόνι – μα που ποτέ δεν τα καταφέρνουν. Αλήθεια έχετε προσέξει την ευκολία με την οποία κολλάει το χιόνι στα αντικείμενα σαν πέφτει; Ρώτησα κάποτε έναν χημικό και μου είπε πως οφείλεται στον 'δεσμό υδρογόνου' των κρυστάλλων του, όμως δεν κατάλαβα πως γίνεται γιατί τον ίδιο δεσμό έχει και το νερό... Δεν έχει σημασία Θα μου πείτε. Κι όμως πολλές φορές κάποια πράγματα έχουν περισσότερη σημασία από όση νομίζουμε. Με καταλαβαίνετε; Χωρίς τον χημικό δεσμό του υδρογόνου δεν Θα μπορούσε να υπάρχει ζωή πάνω στην Γη. Όλα Θα ήταν διαφορετικά. Και χωρίς εκείνη την συνάντηση στο εκκλησάκι αυτό δεν Θα ήταν ίδια ούτε και η δική μου ζωή – όπως εξελίχτηκε από τότε – όσο κι αν ακούγεται σήμερα τόσο περίεργο αυτό.

Σαν έφτασα στην πόρτα του, το γκρίζο ξύλο της ήταν ερμητικά κλειστό και δεν μου άφησε περιθώρια να εξερευνήσω έστω και για λίγο το εσωτερικό του. Έκανα όμως έναν κύκλο για να συναντήσω στο πίσω μέρος του μια σειρά από παλιούς τάφους που διάσπαρτοι στον κλειστό χώρο έστηναν ένα τοπίο που έμοιαζε να έχει βγει από ταινία τρόμου. Ήταν κι αυτοί παρακλάδια μιας ιστορίας του τόπου, ήταν κι εκείνοι άκρες από μια σειρά από εξαφανισμένα παχόβουνα που είχαν πια λιώσει και που ελάχιστα πράγματα τους έφερναν στην πραγματικότητα του χρόνου.

Στο δεύτερο σχεδόν βήμα μου τα πόδια μου σκόνταψαν σε έναν λίγο απομονωμένο τάφο που ορίζονταν μονάχα από ένα ελαφρύ περίγραμμα στο έδαφος και από μια ξεθωριασμένη ξύλινη πινακίδα την οποία και έσκυψα για διαβάσω. Σκυμμένος όμως έφτασα να βρίσκομαι μπροστά στο πρόσωπο ενός μικρού κοριτσιού που είχε εμφανιστεί μπροστά μου σχεδόν από το πουθενά.

Ντυμένο με ένα φτωχικό γκριζοκαφέ φουστάνι, λίγο ξεφτισμένο στις άκρες και με λυμένα – πανέμορφα – καστανοκόκκινα μαλλιά, με μια έκφραση απορίας – κατά πολύ μεγαλύτερης από την δικιά μου, στεκόταν στην άκρη του τάφου και με κοίταζε προκαλώντας με να της μιλήσω.

Η έκπληξή μου ήταν μικρότερη από όσο πιστεύετε. Εκείνη την στιγμή ύστερα από τόσο περπάτημα κάτω από την ψιλή βροχή και με την μουντή συννεφιά σχεδόν να ακουμπά την κορυφή της εκκλησίας, όλα θα μπορούσαν να είναι πιθανά. Και όλα τελικά ήταν. Ένα μικρό, φτωχικά ντυμένο, κορίτσι πλάι σε μια εκκλησία φάνταζε τόσο φυσιολογικό όσο ένα πουλί που πετάει από δένδρο σε δένδρο και που σταματά για μια στιγμή σαν αντιλαμβάνεται την παρουσία σου για να ελέγξει αν είσαι επικίνδυνος για εκείνο ή όχι. Αλλά το κορίτσι δεν έλεγχε αν ήμουν εγώ επικίνδυνος για εκείνη. Το ανοιχτόχρωμο πρόσωπό της, ελάχιστα βρεγμένο από την βροχή – που σήμαινε πως βρισκόταν κάπου καλυμμένο και πλησίασε με το που με είδε – είχε μονάχα ένα ευχάριστο παιδικό χαμόγελο, που μέσα στην αγριότητα του τοπίου δεν σας κρύβω πως ένιωσα πολύ ευχαριστημένος που είχα απέναντί μου.

Δεν θυμάμαι αν μίλησε εκείνη πρώτη ή αν εγώ ανταποκρίθηκα στο χαμόγελό της και την χαιρέτησα. Σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια, έχω ξεχάσει εντελώς την χροιά της φωνής της και τα ακριβή λόγια που ανταλλάξαμε, όμως δεν ξέχασα την λάμψη από τα μάτια της που και τώρα είναι σαν να έχω εμπρός μου μες στα δικά σας και να την αντικρίζω πλάι σας.

Την ρώτησα, λοιπόν, την πιο φυσιολογική απ' όλες τις ερωτήσεις: το τι έκανε εκεί μόνη, και εκείνη απάντησε πως δεν ήταν μόνη, πως εκείνη και η μαμά της ερχόταν συχνά στην παλιά εκκλησία να την καθαρίσουν και να ανάψουν το καντήλι στον τάφο των αδερφών της. Θυμάμαι μου πρότεινε το χέρι της προς την πόρτα της εκκλησίας, που λίγο πριν είχα βρει ερμητικά κλειστή μα σαν κοιτάξα εκείνη την στιγμή ήταν σαν να διέκρινα μια στενόμακρη φιγούρα να κοιτάζει προς το μέρος μας από το κοντινότερο παράθυρο. Πριν προλάβω όμως να διακρίνω τα χαρακτηριστικά της πίσω από το θολό φίλτρο του παραθύρου η σιλουέτα της μητέρας της εξαφανίστηκε – για να εμφανιστεί ξανά μόνο στο τέλος και λίγο πριν η μικρή τρέξει προς την εκκλησία, καθώς και γω απομακρύνθηκα πίσω στον δρόμο μου.

Με ρώτησε τι έκανα εκεί, πριν προλάβω να μιλήσω ξανά, και της απάντησα ότι απλώς έτυχα να περνώ, μα έδειξε σαν να μην άκουσε την απάντησή μου και με ξαναρώτησε σαν να εννοούσε κάτι διαφορετικό από εκείνο που της απαντούσα. Έτσι την αγνόησα, την ρώτησα το όνομά της και την άκουσα να προφέρει χαμηλόφωνα το όνομα – που λυπάμαι δεν θα σας μαρτυρήσω. Την ρώτησα για τα αδέρφια της που πέθαναν, και για τον τάφο που άναβε το καντήλι μα και πάλι φάνηκε να με αγνοεί και έτσι με ρώτησε για άλλη μια φορά τι έκανα εκεί, πάλι για να πάρει μια – ομολογώ ενοχλημένη – απάντηση, ίδια με την προηγούμενη που και πάλι έδειξε να αγνοεί. Τότε υποψιάστηκα πως η μικρή πιθανόν να είχε κάποια μορφή καθυστέρησης και πως αυτό εξηγούσε το αναίτιο χαμόγελό της, την αδιαφορία στις απαντήσεις της, ακόμη και την ίδια της την παρουσία εκεί.

Τότε, και λίγο μετά από μια παύση και έναν δισταγμό από μέρους μου για την απάντηση που θα 'παιρνα, την ρώτησα σχεδόν νωχελικά αν έχει άλλα αδέρφια και

εκείνη μου απάντησε:

'Είμαστε Επτά'

Ναι, αυτή της την φράση την θυμάμαι τόσο καθαρά να δονεί τα αυτιά μου και να ακούγεται λίγο τρομακτική στο πλαίσιο της εκκλησίας και του μικρού νεκροταφείου στην μέση του πουθενά. Είμαστε επτά... Και μου εξήγησε,

'Οι δυο τους είναι ναυτικοί και βρίσκονται στην θάλασσα, σπάνια έρχονται και βλέπουνε εμένα και την μαμά μου. Οι άλλοι δυο δουλεύουνε στην πόλη και έχω μήνες να τους δω και οι άλλοι δυο κοιμούνται αγκαλιασμένοι στον τάφο που βρίσκεται εδώ δίπλα, και που ερχόμαστε με την μαμά μου και προσέχουμε'.

Εκείνη θα ήταν η στιγμή που βεβαιώθηκα για την καθυστέρησή της, για τον τρόπο που στο μικρό μυαλούδάκι της ένωνε του νεκρούς με τους ζωντανούς με έναν τρόπο μιας σχεδόν μεταφυσικής αθωότητας που με κάποιο τρόπο με ανάγκασε να την διορθώσω χι' αυτό που πίστευα σαν λάθος της. Έτσι της είπα να μην λέει πως είναι επτά αδφέρφια μα πλέον μόνο πέντε, μια που είναι κρίμα να ενώνει με έναν τέτοιο τρόπο τους ζωντανούς της αδερφούς με τους δυο πεθαμένους. Ας μάθαινε πως ήλθε πια η ώρα να τους ξεχάσει, πως θα πρεπε να λει πως είναι πια πέντε αδέρφια και όχι επτά.

Αν αναρωτιέστε γιατί να μπω σε μια τέτοια λεπτομέρεια και γιατί εγώ (ναι εγώ!) να την νουθετήσω με τέτοιο τρόπο χι' αυτό το θέμα και για την αφέλειά της αυτή να μετρά στο σύνολο των αδερφών της και τα δύο που χάθηκαν, δεν θα μπορούσα να σας απαντήσω. Ήταν όμως εκείνη την στιγμή η πιο φυσιολογική και η πιο εύκολη απάντηση στα τόσο αποφασιστικά δικά της λόγια του **'Είμαστε Επτά'**.

Όμως, ήταν τόσο φυσιολογικό κι αυτό που ακολούθησε από την μεριά της. Με το βλέμμα της πια συνοφρυωμένο, με μια έκφραση απορίας για την δικιά μου προσπάθεια να την πείσω να ξεχάσει τα αδέρφια της, που λίγο ήταν σαν μια έκφραση απορίας για την δικιά μου νοημοσύνη, ξεκίνησε ένα μάντρα από επαναλήψεις που δε σας κρύβω

πως μου πάγωσαν το αίμα με το μονότονο της φωνής της.

'Είμαστε Επτά, Είμαστε Επτά, Είμαστε Επτά, Είμαστε Επτά...'

Η βροχή είχε σταματήσει και κάπου σε εκείνη την στιγμή αποφάσισα πως Θα έπρεπε να γυρίσω. Εκείνη έφυγε προς την εκκλησία και γω πέρασα πλάι στους τάφους για να ακουμπήσω το χωμάτινο λασπωμένο μονοπάτι που Θα με έβγαζε ασφαλή πίσω στον δρόμο μου.

Το βράδυ, σαν γυρίσαμε και οι τρεις στο ξενοδοχείο και συναντηθήκαμε για να συγκρίνουμε σημειώσεις για την μέρα μας, διηγήθηκα στους φίλους την συνάντησή μου μ' αυτό το κορίτσι χωρίς να προκαλέσω τίποτε σε εκείνους που να χρειαστεί να το συζητήσουν παραπάνω. Είχαν – από ότι μετά κατάλαβα – τις δικές τους σκέψεις και τα δικά τους Θέματα για να αντιμετωπίσουν, τα οποία εγώ Θα μάθαινα πολύ αργότερα. Όμως για μένα η συνάντηση αυτή και η φράση 'Είμαστε Επτά' είχε μείνει έντονα στο μυαλό μου, τόσο πολύ που για πρώτη φορά ίσως εκείνο το βράδυ σκέφτηκα πως ήθελα ο κόσμος να μάθει για αυτή. Εκείνο το βράδυ αναγκάστηκα χάρις σε εκείνη την συνάντηση να γίνω συγγραφέας. Γιατί είχα τελικά τόσα πολλά μέσα μου να πω, που αν δεν έβγαιναν με κάποιον τρόπο Θα με κατέστρεφαν. Με καταλαβαίνετε; Και το 'Είμαστε Επτά', η φράση αυτή απ' τα χείλη του μικρού κοριτσιού ίσως να ήταν μια αφορμή για όλα όσα ήθελα να πω, και για όσα Θα έβρισκα να πω τα επόμενα χρόνια της ζωής μου.

Όσπου γνώρισα τον Wordsworth...”

Εδώ θέλησα να τον διακόψω εγώ. Ό,τι είχα ακούσει ως εκείνη την στιγμή ήταν αρκετό και δεν χρειαζόταν να προχωρήσει παρακάτω για να ξεκινήσω εγώ να μιλώ. Όμως καθώς σηκώθηκα από το τραπέζι μου, με σκοπό να ενταχθώ πιο άμεσα στο δικό του, αποφάσισα να μην προχωρήσω ακόμη γιατί η σιωπή που ο ίδιος είχε επιβάλει στον εαυτό του ήταν γεμάτη από την ανυπομονησία όλων των υπολοίπων, που φαινόταν σαν να ουρλιάζει στα αυτιά μου να μην τον σταματήσω, να μην κόψω μια διήγηση που είχε πολύ περισσότερα να πει από όσα είχε πει ως τότε. Και 'γω, υπάκουσα σ' αυτήν την εντολή, πρόθυμα,

καλύπτοντας και 'γω μ' αυτόν τον τρόπο την ανάγκη μου να ακούσω παρακάτω και όχι να μιλήσω για όλα όσα ήξερα ο ίδιος που θα προκαλούσαν αναταραχή στον ίδιο και την παρέα του.

Μπορεί όμως αυτή μου η παύση να ήταν αλήθεια και η πρώτη φορά που παραδεχόμουν την ανωτερότητά του στην ομάδα, που παραδεχόμουν τελικά πως μέσα στην πολυλογία και την υπεροψία του υπήρχε κάτι που ζήλευα και που πλέον κυριαρχούσε ακόμη και πάνω σε μένα με έναν τρόπο που δεν χρειαζόταν η δικιά μου συμβολή στην συζήτηση για να την τελειώσει. Παρόλο που θα μπορούσα να ταραξω τα πάντα, ένωσα ασήμαντος και υποχώρησα με την σκέψη πως θα ήθελα απλώς να συνεχίσει την διήγηση για να την διαλύσει με ένα τέλος που δεν θα της άξιζε, ή απλώς με την σκέψη πως όλα θα τέλειωναν για μένα καλύτερα αν είχα το θάρρος να αρπάξω μια από τις καρέκλες – ίσως εκείνη απ' την οποία μόλις είχα σηκωθεί - και να του ανοίγα με δαύτη το κεφάλι για να μπορέσω να μην τον αφήσω να τελειώσει, αλλά και για να δείξω στην παρέα πως τελικά ακόμη και σε εκείνον θα μπορούσαμε να διαφωνήσουμε...

Όρθιος πια και στραμμένος προς το μέρος του μπορεί να ένωθα λίγο σαν ηλίθιος και για λίγο να κατάφερα να κερδίσω την προσοχή του καθώς έπινε νερό από ένα μισογεμάτο ποτήρι κοιτάζοντάς με πάνω από τον μηνίσκο που οριζόταν από την κλίση προς το πρόσωπό του, όμως έτσι είχα την δυνατότητα να τον παρακολουθώ σαν τμήμα πια της συζήτησης και να διακρίνω τις συσπάσεις από το πρόσωπό του για να αντιληφθώ αν πρόκειται για αλήθειες ή για ψέμματα. Ελαφρά σκυμμένος, με τα χέρια σταυρωμένα αμυντικά, αγνόησα τους ψιθύρους της ομήγυρης για να ξεκινήσει πάλι εκείνος να μιλά.

“Ναι ωσπου γνώρισα τον Wordsworth. Και μη παραξενευτείτε. Δεν εννοώ προσωπικά. Δεν χρειάζεται άραγε να γνωρίσεις προσωπικά έναν συγγραφέα ή έναν ποιητή. Η επαφή με το έργο του είναι αρκετή να αποκαλύψει τον πραγματικό του εαυτό και ολόκληρη την ζωή του, πολύ καλύτερα από την γνώση του προσώπου της φνης του φνης επαφής. Γι' αυτό άλλωστε αν θέλετε να ξέρετε οι συγγραφείς δεν πεθαίνουν ποτέ, απλώς σταματούν να γράφουν.

Έτσι και έγινε και τον γνώρισα από κοντά. Έφτασα σ' αυτόν αρκετά χρόνια αργότερα από εκείνο το εφηβικό πρωινό, σε μια εποχή που ξεκίνησα να διαβάσω αγγλική

ποίηση, που με οδήγησε στον ρομαντισμό και στον Wordsworth, τον οποίο και τελικά τον διάβασα – ξανά και ξανά – σχεδόν ολόκληρο. Ένα ζεστό απόγευμα λοιπόν, που ακόμη θυμάμαι την μυρωδιά του βιβλίου στο χέρι μου, αντικρίζω στις 'Λυρικές Μπαλάντες' του ένα ποίημα που είχε γράψει το 1798 λίγο μετά από ένα μεγάλο ταξίδι που έκανε γυρίζοντας τα χωριά της Αγγλίας και της Ουαλίας, όταν ήταν περίπου στην ηλικία που βρισκόμουν κι εγώ τότε, και το οποίο έχει μες στις άκρες και αν θυμάμαι καλά ως εξής¹:

Συνάντησα μια οκτάχρονη παιδούλα
με τα σγουρά της τα μαλλιά δετά
σ' ολόχρυση πλεξούδα.
Μια οπτασία Αγγέλου
μάτια που σε κοιτούνε μ' απορία,
απλή καρδιά.
-Μικρό τριαντάφυλλο, της είπα μαγεμένος,
στον κήπο σου έχεις άλλα σαν και σε;
Έχεις αδέλφια ν' αγαπάς;
Γελά σαν ήλιος η μικρούλα και με κοιτά.
-Μα ναι, μου λέει, μα ναι.
Είμαστε επτά!
-Και που 'ναι οι άλλοι; τη ρωτώ.
-Ω μη γυρεύεις.
Οι δυο έχουν φύγει σ' ένα τόπο μακρινό
στο Κονχουαίη.
Οι δυο τους μέσ' το κύμα
μέρα και νύχτα ταξιδεύουν,
κι οι άλλοι δυο
κοιμούνται μέσ' στο μνήμα ...

---

¹ Η φωνή του άλλαξε σαν ξεκίνησε να απαγγέλλει. Η αλήθεια ήταν πως έπαψε να είναι ψεύτικος, και αναδείχθηκε εξαιρετικά ταπεινός στο άγγιγμα του ποιήματος του Wordsworth, σαν να επρόκειτο για κάτι που θα μπορούσε να σπάσει ή να διαλύσει με μια λάθος λέξη ή ένταση στην φωνή. Δεν θα μπορούσα να μεταφέρω στο χαρτί αυτή του την απαγγελία, αλλά θα ήθελα όλους τους αναγνώστες μου να σταθούν για δυο λεπτά και να ακούσουν την μεταλλική φωνή του να δονεί τα αυτιά τους, και κατόπιν με την δικιά τους δυνατή φωνή να δώσουν ζωή σ' αυτά τα λόγια.

Βλέπεις τη χλόη εκεί που τους σκεπάζει;
Συχνά το δειλί δίπλα τους περνά
τους λέω τραγούδια, παραμύθια,
κεντώ τ' ολόδροσο πουρνό.
Στην πρασινάδα του κει χάμου
τους λέω τα πιο όμορφα όνειρα μου.
Τώρα εγώ 'μαι που κοιτάζω μ' απορία.
-Γλυκό κορίτσι, αν κάποιος σε ρωτά,
"πόσα αδέρφια έχεις;" να μη λες επτά.
-Είμαστε επτά, μου λέει ξανά κι αθώα περίσσια.
Μετρήστε λίγο, κύριε, πιο καλά.
Δυο στο Κονχουαίη.
δυο στη Θάλασσα.
δυο μένουν κάτω εκεί στα κυπαρίσσια,
κι εγώ. Είμαστε επτά!
-Μα είναι νεκροί οι δύο, σου λέω,
είν' οι ψυχές τους που φτερουγίζουνε στον ουρανό,
είν' αγγελούδια σ' ένα κόσμο αλλοτινό ...
Μα η παιδούλα πια δεν με κοιτά.
Μονολογεί, μετράει μ' απορία.
Κι όμως είμαστε επτά!²

---

² Αργότερα έψαξα και γω με την σειρά μου και βρήκα το ποίημα στ' αγγλικά. Δεν ξέρω από που το αντέγραψε στο μυαλό του εκείνος, ίσως η μετάφραση να ήταν και δική του, όμως η πραγματικότητα έχει αυτήν την μορφή:

A simple Child,
That lightly draws its breath,
And feels its life in every limb,
What should it know of death?

I met a little cottage Girl:
She was eight years old, she said;
Her hair was thick with many a curl
That clustered round her head.

She had a rustic, woodland air,
And she was wildly clad:
Her eyes were fair, and very fair;
--Her beauty made me glad.

"Sisters and brothers, little Maid,
How many may you be?"

Ναι ναι! Το ποίημα του Wordsworth έχει ακριβώς έτσι όπως σας το λέω και αν κάνετε εσείς έτσι γι' αυτό που ακούσατε τώρα, φανταστείτε την έκπληξη την δικιά μου σαν τελικά αντιλήφθηκα πως το ποίημα που διάβαζα ήταν απλώς η δικιά μου ιστορία, η δικιά μου συνάντηση με το κορίτσι, σε εκείνη την μοναχική εκκλησία όπως περίπου την διηγήθηκε ο Wordsworth διακόσια χρόνια νωρίτερα! Κι όμως δεν υπήρχε τίποτε που θα μπορούσε να με κάνει να αμφιβάλλω. Εκτός από το να πιστέψω

"How many? Seven in all," she said
And wondering looked at me.

"And where are they? I pray you tell."
She answered, "Seven are we;
And two of us at Conway dwell,
And two are gone to sea.

"Two of us in the church-yard lie,
My sister and my brother;
And, in the church-yard cottage, I
Dwell near them with my mother."

"You say that two at Conway dwell,
And two are gone to sea,
Yet ye are seven!--I pray you tell,
Sweet Maid, how this may be."

Then did the little Maid reply,
"Seven boys and girls are we;
Two of us in the church-yard lie,
Beneath the church-yard tree."

"You run about, my little Maid,
Your limbs they are alive;
If two are in the church-yard laid,
Then ye are only five."

"Their graves are green, they may be seen,"
The little Maid replied,
"Twelve steps or more from my mother's door,
And they are side by side.

"My stockings there I often knit,
My kerchief there I hem;
And there upon the ground I sit,
And sing a song to them.

"And often after sunset, Sir,
When it is light and fair,
I take my little porringer,
And eat my supper there.

"The first that died was sister Jane;
In bed she moaning lay,
Till God released her of her pain;
And then she went away.

– και το έκανα πολλές φορές πιστέψτε με – πως η δικιά μου συνάντηση δεν ήταν πραγματική, αλλά ήταν ένα όνειρο, μια μνήμη που ο εγκέφαλός μου γέννησε καθώς διάβαζα το ποίημα και διπλασίασε σαν ένα déjà vu δικού μου βιώματος που σιγά σιγά ο εγκέφαλός μου γέμισε με λεπτομέρειες, οσμές, ακούσματα και χρώματα σε κάθε ανάμνηση ή σε κάθε ανάγνωση του ποιήματος, που ξεκίνησε σαν μια διακλάδωση στο μυαλό μου και στην ίδια μου την ζωή εκείνη την στιγμή της πρώτης ανάγνωσης.

Σας ακούγεται περίεργο κάτι τέτοιο, αλλά η μνήμη αν το ψάξετε λίγο παραπάνω έχει μέσα της ένα μεγάλο τμήμα κατασκευής. Η αποθήκευση των αναμνήσεων είναι το λιγότερο που συμβαίνει από το μυαλό μας. Η αποθήκευση συμβαίνει μόνο σαν ένας σκελετός της ανάμνησης και το υπόλοιπο δημιουργείται από την αρχή κάθε φορά που αναπολούμε την ανάμνηση. Έτσι κάθε μνήμη είναι ένα κατασκεύασμα, και ίσως κάθε δικιά μου ανάμνηση από εκείνο το γεγονός της βροχερής ημέρας να ήταν απλώς ένα κατασκεύασμα, μια τρελή δημιουργία του μυαλού μου. Οι μόνοι που θα μπορούσαν να λύσουν το μυστήριο ήταν οι δυο μου φίλοι που βρίσκονταν μαζί μου σε εκείνο το ταξίδι. Όμως κανένας από τους δύο δεν θυμόταν ακριβώς πράγματα που συνέβησαν πριν είκοσι χρόνια, και έτσι η απουσία μνήμης από μέρους τους δεν ήταν καθόλου χρήσιμη ή έστω μια ένδειξη για το ότι δεν είχε συμβεί τίποτε εκείνη την ημέρα.

Όσπου έμαθα κάτι που με τάραζε ακόμη περισσότερο. Κι εδώ ακριβώς βρίσκεται το

"So in the church-yard she was laid;
And, when the grass was dry,
Together round her grave we played,
My brother John and I.

"And when the ground was white with snow,
And I could run and slide,
My brother John was forced to go,
And he lies by her side."

"How many are you, then," said I,
"If they two are in heaven?"
Quick was the little Maid's reply,
"O Master! we are seven."

"But they are dead; those two are dead!
Their spirits are in heaven!"
'Twas throwing words away; for still
The little Maid would have her will,
And said, "Nay, we are seven!"

μυστικό που σας έλεγα από την αρχή. Σύμφωνα με ένα κείμενο από το ημερολόγιο του Ronald Weybridge ενός εγγλέζου εδουαρδιανού συγγραφέα και ποιητή ο οποίος – ώ μοίρα των ανάξιων ποιητών – είναι σήμερα εντελώς ξεχασμένος, για αρκετά χρόνια κυριαρχούσε μια φήμη στον λογοτεχνικό χώρο της αυτοκρατορίας πως κάπου υπήρχε ένας τάφος που ονόμαζαν *the grave of inspiration*, ο τάφος της έμπνευσης, και σύμφωνα με τον Θρύλο η – τυχαία ή όχι – συνάντηση – προσκύνημα ενός συγγραφέα με αυτόν τον τάφο έφερνε σχεδόν μόνιμη έμπνευση και συνεχόμενη επιτυχία. Ο Weybridge περιγράφει σε ένα εκτενές σχόλιο / υποσημείωση το ταξίδι του μαζί με κάποιον φίλο (ή σύντροφο Θα έλεγα σήμερα, αν με καταλαβαίνετε) για τον εντοπισμό αυτού του τάφου που κάπου στις αρχές του 20ού αιώνα φαίνεται μάλλον να χάθηκαν εντελώς τα ίχνη του μα και η πίστη στην δύναμή του. Το μυστικό του τάφου της έμπνευσης – που παλι σύμφωνα με τον Weybridge – ανήκει σε κάποιον αποτυχημένο αλλά πολυγραφότατο Θεατρικό συγγραφέα του δεκάτου έβδομου αιώνα φαίνεται να ανακαλύφθηκε κάπου έναν αιώνα μετά τον Θάνατό του και να διαδιδόταν μεταξύ λογοτεχνικών κύκλων μόνο από στόμα σε στόμα, για να χαθεί εντελώς η σημασία του στην εποχή των μηχανιστικών επαναστάσεων της βικτωριανής εποχής.

Μύθος, Θρύλος, ή πραγματικότητα; Ποιος ξέρει; Και ποιος ξέρει αν αυτός ο Θρύλος – ή αν αυτή η πραγματικότητα συνδέεται με την δικιά μου συνάντηση σε εκείνο το μικρό νεκροταφείο... Η αλήθεια είναι πως για μένα εκείνη η συνάντηση λειτουργεί σαν μάντρα που αδειάζει την σκέψη μου από οτιδήποτε άλλο, από οποιαδήποτε άγχος της γύρω ζωής και της πραγματικότητας και με οδηγεί πάντα στην έμπνευση και στην ιδέα για κάτι καινούριο που πάντα χρειάζομαι σαν δημιουργός και συγγραφέας. Μ' αυτήν την λογική για μένα εκείνος ο ανώνυμος τάφος είναι ακόμη και σήμερα ένας τάφος έμπνευσης και εκείνο το κορίτσι ένα καθαρό τμήμα έμπνευσης – που είτε συνέβη είτε όχι, και ήταν ένα δημιούργημα του μυαλού μου τελικά, Θα μπορούσε εύκολα να συνδεθεί με τον Θρύλο του τάφου της έμπνευσης που μπορεί να είχε συναντήσει και ο Wordsworth και να έγραψε γι' αυτόν, με αυτόν τον άμεσο (και έμμεσο ταυτόχρονα τρόπο). Εγώ φαίνεται πως ορίζω την αρχή της καριέρας μου σε εκείνη την συνάντηση και εκείνο το κορίτσι που σχεδόν σαν καθυστερημένο μουρμούριζε εκείνο το επαναλαμβανόμενο 'Είμαστε Επτά' είναι μια περίεργη μορφή

μούσας πάνω στην οποία στηρίζεται ολόκληρο το έργο μου.”

Όλοι οι συγγραφείς είναι ψεύτες. Ο χαρακτήρας τους είναι τέτοιος που το ψέμμα είναι γι' εκείνους απόλυτα φυσιολογικό, είναι ο τρόπος με τον οποίο θα περνούσαν την ζωή τους αν δεν έκαναν το ψέμμα τους τμήμα μιας ενέργειας για την οποία οι άλλοι τους θαυμάζουν. Όμως η αλήθεια είναι – και σας το λέω με βεβαιότητα - πώς τίποτε αληθινό δεν βγαίνει από το στόμα τους, μα ζουν σε έναν κόσμο που κατασκευάζουν μόνοι τους πεπεισμένοι και οι ίδιοι για την πλαστή του πραγματικότητα. Η διαφοροποίηση μεταξύ τους είναι πως ενώ κάποιοι είναι πρωτότυποι ψεύτες, κάποιοι άλλοι είναι απλώς μιμητές. Είναι πλαστογράφοι της πλαστογραφίας των άλλων. Κι αυτό στ' αλήθεια τους κάνει στα μάτια μου χειρότερους από κάθε άλλη μορφή απατεώνα... Σε ποια κατηγορία άνηκε και ανήκει εκείνος δεν μπορώ να ξέρω, όπως δεν ήξερα και τότε. Και ενώ είχα μείνει στην αρχή με το στόμα ανοιχτό για την διήγησή του, δεν μίλησα τελικά καθόλου, και τον άφησα να συνδιαλέγεται με την αυλή του χωρίς να έχει πια κανένα νόημα για μένα να ακούσω τίποτε παραπάνω ή να συμμετέχω. Αν υπήρχε κάτι πραγματικό στην όλη του διήγηση ίσως τελικά να ήταν η αβεβαιότητα του για το τι ακριβώς είχε γίνει στο παρελθόν του και τι ήταν δημιούργημα της φαντασίας του. Αλλά αν υπήρχε κάτι που θα με έκανε να αισθανθώ νικητής τελικά απέναντί του θα ήταν η δικιά μου σιωπή και η δικιά του παραμονή στην αβεβαιότητα από την οποία αστραπιαία έκρινα πως δεν θα έπρεπε να τον βγάλω.

Βλέπετε, στις εκατοντάδες μου επισκέψεις σε νεκροταφεία αυτού του κόσμου έτυχε να πέσω και γω μπροστά σ' αυτόν τον “τάφο της έμπνευσης” όπως εκείνος τον ονόμασε και να συναντήσω και 'γω εκείνο το κορίτσι με τα γκρίζα φτωχικά ρούχα που χωρίς καν να την ρωτήσω επανέλαβε και σε μένα την φράση 'Είμαστε Επτά' μπροστά από τον τάφο των αδερφών της. Κι αν εκείνος δεν είναι σίγουρος για τις μνήμες και τις αναμνήσεις του γιατί η ζωή του συγγραφέα τις έχει γεμίσει με ψέμματα και απατεωνιές, εγώ όμως είμαι σίγουρος για τις δικές μου και ξέρω πολύ καλά πως και τι συνάντησα στα δικά μου ταξίδια και τις δικές μου επαφές με την άκρη του κόσμου μας...

Μη με ρωτάτε τι ήταν εκείνο το κορίτσι και αν όντως αυτός ήταν ο 'τάφος της έμπνευσης'. Δεν μπορώ να ξέρω κάτι τέτοιο. Όμως εκείνη την μέρα που άκουσα την διήγησή του, ήταν η μέρα που ένιωσα να αγγίζω έναν κόσμο που υπήρχε έξω από μένα, που δεν ήταν δημιούργημα δικό μου ή της όποιας ανθρώπινης φαντασίας, που δεν ήταν όνειρο μα και που ταυτόχρονα δεν ήταν πραγματικότητα. Και η απόστασή μου, χρονική ή χωρική από εκείνη την επαφή μου, δεν με γέμισε με τρόμο και δεν με έκανε να ανατριχιάσω, αλλά

απλώς δημιούργησε έναν διευρυμένο ορίζοντα για την ζωή μου που δεν είχα ποτέ φανταστεί πως θα μπορούσα να αντικρίσω.

Σκέφτηκα πολύ ύστερα από εκείνη την μέρα, και αποφάσισα πως τελικά εκείνος είχε δίκαιο. Το μάντρα της παλιάς συνάντησης θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν μια έμπνευση για όλα όσα αποφάσισα τελικά πως ήθελα να κάνω. Γιατί αν εκείνος μπορούσε να γίνει συγγραφέας – και πετυχημένος μάλιστα – μόνο και μόνο επειδή συνάντησε εκείνο το κορίτσι και ήλθε σε επαφή μ' εκείνον τον τάφο, τότε το ίδιο θα μπορούσα να κάνω και 'γώ. Και τούτο το κείμενο που διαβάσετε τώρα είναι η ζωντανή απόδειξη πως η έμπνευση δεν είναι κάτι που σχετίζεται με το 'ταλέντο', μα που εκπορεύεται από κόσμους που αυτή η ζωή δεν μπορεί να αγγίξει. Κι αν αυτή είναι η αρχή για μια σειρά από ψέμματα που θα ακολουθήσουν από τις δικές μου φράσεις, τότε τίποτε δεν θα ήταν πιο ιδανικό να ξεκινήσει το ψέμμα από μια μεγάλη αλήθεια. Ίσως την μεγαλύτερη απ' όλες.

Μη με ρωτήσετε που βρίσκεται το κορίτσι και που είδα τον τάφο, δεν πρόκειται να σας πω. Μπορεί εκείνος να διαβάσει κάποια μέρα το κείμενο και να αναρρωτηθεί για το κατά πόσο είναι αληθινό ή ψεύτικο. Και το μόνο που θα μπορούσε να λύσει την αβεβαιότητά του θα ήταν να του πω το μέρος που συνάντησα το κορίτσι - που δεν ανέφερε ποτέ στην διήγησή του εκείνη την ημέρα. Ας μείνει τελικά για πάντα το μυστικό κρυμμένο πίσω από αυτή την λεπτομέρεια, την μόνη λεπτομέρεια που με διατηρεί κυρίαρχο, την μόνη λεπτομέρεια που ξεχωρίζει την δικιά μου αλήθεια απ' το δικό του ψέμα.

Τελική Σημείωση

Παρόλο το απίθανο του πράγματος υπάρχει μια αληθινή ιστορία πίσω από το παραπάνω κείμενο η οποία ξεκίνησε σε ένα ταξίδι μου στο Conwy της Ουαλίας το 1998 και τελείωσε (;) το 2010. Σ' αυτήν την φάση δεν έχει καμιά σημασία ποιο κομμάτι της διήγησης είναι αληθινό και πιο ψεύτικο. Ο αναγνώστης ας αποφασίσει τι θέλει να πιστέψει και τι όχι.

Τις ευχαριστίες μου σε όσους με άντεξαν κατά τον Μάιο και τον Ιούνιο του 2010 που γράφτηκε η παραπάνω ιστορία.

Το κείμενο διανέμεται με Creative Commons License

-

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/>

Shameless Self Promotion

Μια διαφορετική Ιστορία Πολιτικού Μυστηρίου, από τις εκδόσεις Τοπος

<http://www.tyxaia-eisodos.gr>